

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ ΠΡΟΣΛΗΨΗΣ ΜΙΑΣ ΚΑΤΑΘΛΙΨΗΣ ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΠΑΡΑΙΤΗΣΗΣ

Η Βιβή Κιού είναι νηπιαγωγός και σήμερα εργάζεται σε νηπιαγωγείο του Κερατονίου. Εδώ καταθέτει την εμπειρία πέντε μηνών εργασίας σε σχολείο της Μ. Βρετανίας το 1999. Εκεί όπου βασιλεύουν χρόνια τώρα οι δείκτες ποιότητας, η αξιολόγηση και η αξιολόγηση. Εκεί όπου κάθε πτυχή της σχολικής ζωής είναι μετρήσιμη και ελεγχόμενη.

Σήμερα είναι η μέρα της συνέντευξης, μια τυπική αγγλική μέρα. Κάνω ακόμα μια πρόβα με τις υποτιθέμενες ερωτήσεις στο μυαλό μου.

- Γιατί διαλέξατε το σχολείο μας;
- Ε μα γιατί έχετε τους καλύτερους δείκτες στην τελευταία αξιολόγηση...
- Γιατί θέλετε να αλλάξετε δουλειά;
- Είδες καθόλου πόσα χρόνια σπουδάσα...;
- Ποιες πρωτοβουλίες είκατε πάρε στην προηγούμενη δουλειά σας;
- Αγοράσαμε καινούργια καφετιέρα...
- Πες μας ένα μειονέκτημα του χαρακτήρα σου
- Ε μάλλον θα με χαρακτηρίζοτε τελειομανή....

Φτάνω στο σχολείο μετά από περιπέτεια 40 λεπτών. Είμαι η τρίτη στη σειρά συνέντευξης. Μπαίνει η πρώτη βγαίνει σε 10 λεπτά. Μπαίνει η επόμενη, τα χέρια μου ιδρώνουν, σκέφτομαι τις συμβουλές από τον τύπο που μου έκανε εικονική συνέντευξη στο κέντρο καριέρας. Ίσια το κορμί, μη σταυρώνεις τα πόδια, κάθισε πίσω στην καρέκλα μην κουνάς τα χέρια σου. Γύρνα τις ερωτήσεις που παν να σε στριμώξουν.

Μπαίνω στο δωμάτιο. Τρεις χαμογελαστές κυρίες μου συστήνονται με παλύ φιλικές διαθέσεις. Διευθύντρια, υποδιευθύντρια, πρό-

εδρος σχολικής επιτροπής. Το τρίο των ιεροσυνεντευξιαστριών με ζητινάζει για ένα 15λεπτο. Γιατί θέλετε να αλλάξετε δουλειά, μπορείτε να δουλέψετε ομαδικά, πείτε μας μερικά projects που διεκπεραιώσατε μόνη σας στο παρελθόν. Οι ερωτήσεις μου φάνηκαν ατελείωτες, μπορώ να θυμηθώ ελάχιστες άλλωστε. Σε κάποια στιγμή ξέχασα και τα ελληνικά και τα αγγλικά μου, πρέπει να τα έχασα ε-

ΦΑΚΕΛΟΣ

ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ
Η ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ ΑΡΧΙΣΕ
ΚΑΙ ΘΑ ΚΡΑΤΗΣΕΙ ΚΑΙΡΟ

της Βιβής Κιού
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΡΟΓΜΕΣ Τ. 12

2002

ντελώς γιατί θυμάμαι μια κυρία από το rapel να μου προσφέρει νερό και να προσπαθεί να με ενθαρρύνει « you are doing great dear!!! ». Great ή όχι great το μόνο που ήθελα ήταν να φύγω τρέχοντας από εκεί μέσα. Κάπου εκεί μάλλον αποφάσισαν ό,τι αρκετά με ταλαιπώρησαν και επιτέλους με ευχαρίστησαν, τις ευχαρίστησα (τον λόγο ακόμη τον ψάχνω) και τους ζυγούς λύσατε.

15 Απριλίου (ώρα 16.00)

2 ώρες αφού γύρισα στη δουλειά μου βρισκω ένα μήνυμα στον τηλεφωνητή να πάρω τηλέφωνο στο σχολείο. Έχει πλάκα σκέφτομαι. Πραγματικά παίρνω τηλέφωνο και... "είμαστε στην ευχάριστη θέση να σας ενημερώσουμε ότι θα θέλαμε να σας έχουμε μαζί μας στην ομάδα του Slade Lane». Πετάω τη σκούφια μου, τους λέω ότι δέχομαι και ότι μπορώ να αρχίσω σε 3 εβδομάδες, τους ευχαριστώ, με ευχαριστούν, τα υπόλοιπα από κοντά.

15 Απριλίου (18.00)

Φτάνω σχεδόν πετώντας σπίτι, δεν μπορώ να περιμένω να πάρω τηλέφωνο στους δικούς μου. Μέσα στη χαρά μου ούτε που ρώτησα πόσα χρήματα θα έπαιρνα, υποχρεώσεις, δικαιώματα, ούτε που με ένοιαζε. Το αυτονόητο, το να δουλέψω δηλαδή πάνω στο αντικείμενο που σπουδάσα, μου φαινόταν σαν το μεγαλύτερο κατόρθωμά μου μέχρι τώρα. Ο εφιάλης του να ψάχνεις δουλειά και μάλιστα σε μια ξένη χώρα είχε για μένα μόλις τελειώσει.

15 μέρες αργότερα

Τα έγγραφα για την πρόσληψή μου και πολλά άλλα χαρτιά, αρκετά εντυπωσιακά σε εμφάνιση και σε όγκο, έφτασαν πρωί πρωί στο σπίτι. Όσο εντυπωσιακά είναι εκ πρώτης όψεως, τόσο απογοητευτικά είναι αν τα κοιτάξεις καλύτερα. Πρώτα και καλύτερα τα χαρτιά της πρόσληψης. Τώρα καταλαβαίνω τον όρο jobshare στην περιγραφή της θέσης, ότι δηλαδή τη θέση θα τη μοιραζόμαστε 2 άτομα και μαζί τις εισφορές, τις αργίες, φυσικά το μισθό, τις ώρες εργασίας κτλ. κτλ.

Στην πρώτη σελίδα γράφει ξεκάθαρα ότι η θέση μου ως νηπιαγωγού είναι μόνιμη (permanent position), γεγονός που μου αναπερώνει το ηθικό...μέχρι να φτάσω στην τελευταία σελίδα, όπου γράφει εξίσου ξεκάθαρα ότι μπορώ να παραιτηθώ της θέσης μου με προειδοποίηση 1 μήνα και ότι αυτοί μπορούν να με απολύσουν με προειδοποίηση... 1 εβδομάδας. Πολύ δίκαιο σκέφτομαι, η σημασία του επιθέτου μόνιμος δεν είναι και τόσο μόνιμη τελικά. Αρχίζω να μην θέλω να ξαναδιαβάσω το κείμενο, όσο πιο προσεκτικά το διαβάζω όλο και κάτι παρόμοιο με τα παραπάνω βρίσκω.

Βλέπω κι άλλα πολλά γυαλιστερά χαρτάκια που δεν καταλαβαίνω τι είναι ακριβώς με την πρώτη ματιά. Μοιάζουν με διαφημιστικά ασφαλιστικών εταιρειών αλλά σκέφτομαι ότι δεν είναι δυνατόν μαζί με τα χαρτιά της πρόσληψης να μου στέλνουν και διαφημιστικά ασφαλιστικών εταιρειών.

1η Μαΐου

Αδιανόητο, στο γραφείο μου εξηγούν ότι όντως τα χαρτιά που μου έχουν στείλει, αυτά που πέρασα για διαφημιστικά, είναι όντως διαφημιστικά της ασφαλιστικής εταιρείας του δήμου του Manchester για τους εργαζόμενους της. Αν λοιπόν θέλεις να πάρεις κάτι παραπάνω στη σύνταξή σου υπογράφεις και άλλη καρτούρα με την ασφαλιστική του δήμου για το πρόγραμμα συνταξιοδότησης σου. Μου εξήγησαν ότι σχεδόν όλοι το κάνουν γιατί τα χρήματα που παίρνεις από την κανονική σύνταξη είναι πολύ λίγα. Έχω αρχίσει και εκνευρίζομαι με την όλη κατάσταση, παίρνω τηλέφωνο και τους ρωτάω απλές απορίες μου, όπως πχ. τι θα γίνει αν εγώ γυρίσω πίσω στην Ελλάδα, αν μπορώ να μεταφέρω όλα τα χρήματα σε άλλο ασφαλιστικό φορέα σε περίπτωση που αλλάξω δουλειά στο μέλλον. Οι απαντήσεις νεφελώδεις, ασφείς και όχι ιδιαίτερα κατατοπιστικές. Αποφασίζω να μην πληρώνω μέχρι να ξεκαθαρίσω τι γίνεται.

12 Μαΐου

Μόλις γύρισα από την πρώτη μέρα στην και-

νούργια δουλειά. Δεν θα σχολιάσω ακόμη, άλλωστε κατά βάθος είμαι αισιόδοξο άτομο!

19 Μαΐου

Σχεδόν μια εβδομάδα πέρασε! Κάποια πρώτα συμπεράσματα μπορώ να βγάλω. Οι άνθρωποι όντως είναι τυπολάτρες, έχουν ανακαλύψει τη χαρά της γραφειοκρατίας, απλά είναι πιο οργανωμένοι από ότι στην Ελλάδα και μπορούν να βγάλουν ακόμη άκρη.

Μετά από 1 εβδομάδα σχεδόν ακόμη τον περισσότερο καιρό τον περνάω γυρνώντας γύρω γύρω στο σχολείο, ακούγοντας τι δεν πρέπει να κάνω, τι θα γίνει αν κάνω αυτά που δεν πρέπει να κάνω, και ότι... μετά από την απομάκρυνση εκ του ταμείου κανένα λάθος δεν αναγνωρίζεται.

Γυρνάω ζαλισμένη κάθε μέρα στο σπίτι από την προσπάθεια να συγκρατήσω αυτά που μου λενε κάθε μέρα. Ατελείωτες λεπτομέρειες από το πώς ανοίγουμε την πόρτα και πως ανεβάνουμε την σκάλα μέχρι πόσα λεπτά έχεις δικαίωμα για διάλειμμα πριν το μεγάλο διάλειμμα του μεσημεριού (7 και όχι 8 όπως με νόημα τόνισε η κ. υποδιευθύντρια σήμερα).

Δευτέρα 23 Μαΐου

Η μέρα ξεκίνησε καλά. Μπαίνω στην τάξη σχεδόν όλη τη μέρα σήμερα, έχω 8 παιδιά και όπως με πληροφορούν θα έρθουν και άλλα 2 που δεν είναι εδώ αυτή την περίοδο. Όσα σκέφτομαι, συγκρίνοντας τα 30ρια τμήματα στην Ελλάδα. Τα παιδιά βέβαια μπορεί να είναι 10 αλλά κάθε μέρα γράφεις στον φάκελό τους την πρόοδο τους, που σημαίνει ότι πρέπει να κρατάς σημειώσεις καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας. Την μία ώρα που έχουμε διάλειμμα για φαγητό, περνάς τις σημειώσεις στους φακέλους, γράφεις τις δικές σου αξιολογήσεις, ετοιμάζεις το πρόγραμμα της επόμενης εβδομάδας, βγάζεις το προφίλ των παιδιών 1 φορά το μήνα και ετοιμάζεις γενικότερα την αξιολόγηση του 3μήνου. Επίσης κοιτάς ποιους στόχους του αναλυτικού δεν έχεις δουλέψει, ελέγχεις αν έχεις ενημερώσει τους γονείς, αν όχι ετοιμά-

Ζεις προσωπική συνάντηση με τον καθένα. Φτιάχνεις προγράμματα που τα προτείνεις στους γονείς όταν τα παιδιά τους υστερούν σε κάποιο τομέα, ετοιμάζεις εποπτικό υλικό, όλα αυτά όταν δεν έχεις συνάντηση με την υπόλοιπη ομάδα. Παράλληλα 1 ή 2 αναλαμβάνουν 1 τομέα του αναλυτικού κάνουν προγράμματα που αξιολογούνται από την υποδιευθύντρια και ανάλογα εφαρμόζονται την επόμενη περίοδο.

Φτάνει η Πέμπτη έχω εξουθενωθεί προσπαθώντας να μοιράσω όλες τις εκκρεμότητες σωστά μέσα στην εβδομάδα. Μερικές φορές φαίνεται αδύνατο, τρέχεις πέρα δώθε στους διαδρόμους, όπου και να αναζητάς βοήθεια δεν έρχεται, όλοι είναι πηγμένοι και προσπαθούν να τα βγάλουν πέρα με το δικό τους πρόγραμμα.

Παρασκευή

Σήμερα στο διάλειμμα του φαγητού αποφάσισα το πρώτο 15λεπτο να πιω με τη ησυχία μου τον καφέ μου, να χαλαρώσω λίγο, και να οργανωθώ για το τι πρέπει να κάνω τα υπόλοιπα 3 τέταρτα.

Περνάει η διευθύντρια και με βλέπει να ξεφυλλίζω ένα φυλλάδιο. Περνά η υποδιευθύντρια, εγώ συνεχίζω να πίνω τον καφέ μου και να διαβάζω. Σε 5 λεπτά ξαναπερνά η υποδιευθύντρια και αυτή τη φορά μου λέει ότι ίσως θα ήταν καλύτερα να δουλέψω και να ετοιμάσω τις εκκρεμότητές μου. Της εξηγώ ευγενικά ότι θέλω να ξεθολώσω και να πιω ήσυχα τον καφέ μου πριν αρχίσω να κάνω τις τελευταίες διορθώσεις για το πρόγραμμα της επόμενης εβδομάδας. Η απάντηση που πήρα ήταν ότι «η ώρα του διαλείμματος πληρώνεται και άρα πρέπει να την δουλέψεις ολόκληρη».

Ιούnius

Όλος ο μήνας κύλησε στο ίδιο περίπου μοτίβο. Τρέξιμο, τρέξιμο, τρέξιμο. Ατελείωτο άγχος γιατί τα πάντα έχουν ένα συγκεκριμένο τρόπο να γίνουν, μέσα σε ένα συγκεκριμένο χρονικό όριο. Όλοι τελικά καταφέρναμε και διεκπεραιώναμε τα πάντα αλλά με ένα μεγάλο κόστος, αυτό των προσωπικών σχέσεων. Σχεδόν όλοι στο σχολείο βλέπαμε τον άλλον περισσότερο

σαν εμπόδιο παρά σαν συνάδελφο. Τα πάντα λειτουργούσαν μέσα σε ένα κλίμα σχεδόν τρομοκρατίας. Το γραφείο είχε την υποδιευθύντρια που ήταν το φερέφωνο της διευθύντριας, μισές ώρες μέσα στο γραφείο μισές έξι κάνοντας βόλτα από τάξη σε τάξη, επιβλέποντας τα πάντα, και επιβάλλοντας την άποψη του γραφείου ακόμα και στα πιο ασήμαντα πράγματα. Η επί δεκαετίες επιζητούμενη παι-

αφού έβγαλε τις εργασίες των παιδιών στο φελλοπίνακα, έρχεται μια συνάδελφος να μου υποδείξει τον σωστό τρόπο που πρέπει να τις τοποθετώ. Αφήνω το γεγονός ασχολίαστο και απλώς λέω πως την επόμενη φορά θα βάλω τις εργασίες με τον «σωστό» τρόπο.

Σε μισή ώρα περίπου έρχεται η υποδιευθύντρια γραμμή στην τάξη και μου ζητάει να τις

No-one forgets a good teacher.

Teacher Training Agency

tta

www.teach.org.uk

Please complete the following questions and return this card to the Teacher Training Agency Communication Centre to ensure the relevant literature is forwarded to you.

Title: Mr/Miss/Ms/Mrs Forename: _____ Surname: _____

Address: _____

Postcode: _____

Telephone No: _____ Date of Birth: _____

Highest Qualification: _____

Current status: Newly Qualified Experienced Other _____

Teaching Specialism: Primary Secondary Subjects: _____

Specific Enquiry (if applicable): _____

δαγωγική ελευθερία σίγουρα δεν έχει βρει καμία μορφή εφαρμογής της εδώ.

Ιούλιος

Τα πράγματα αρχίζουν και χειροτερεύουν, και δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί. Μια μέρα,

Επάνω: «Κανείς δεν ξεχνά ένα καλό δάσκαλο» (διαφημιστική κάρτα της Διεύθυνσης Εκπαίδευσης Δασκάλων). Στη Μ. Βρετανία οι εκπαιδευτικοί είναι μια είδος υπό εξαφάνιση. Έτσι, δημόσιες υπηρεσίες όπως η Διεύθυνση Εκπαίδευσης Δασκάλων οργανώνουν καμπάνιες για να προσελκύσουν και να εκπαιδεύσουν υποψήφιους εκπαιδευτικούς.

κατεβάσω και να τις ανεβάσω με τον σωστό τρόπο. Δίνω τόπο στην οργή και τις βάζω με τον «σωστό» τρόπο.

Η μέρα γεμίζει από τέτοια μικρά περιστατικά, ικανά να σε κάνουν να φεύγεις κάθε μέρα από το σχολείο τσακισμένος ψυχολογικά. Δεν είναι μόνο η έλλειψη σεβασμού των προσωπικών διδακτικών επιλογών του εκπαιδευτικού αλλά πολύ περισσότερο η αίσθηση ότι βρίσκεσαι μόνος μέσα σε ένα οργανωτικό σχολείο όπου παρακολουθείσαι όχι μόνο μέσα από το γραφείο αλλά και από τους ίδιους τους συναδέλφους. Όλοι παίζουν το παιχνίδι «βρες το λάθος του άλλου».

Τρίτη 5 Ιουλίου

Σήμερα λύθηκε το μυστήριο για όλη αυτή τη μεγαλύτερη πίεση που έχουμε τον τελευταίο μήνα. Έχουμε αξιολόγηση... Το σχολείο μας αξιολογείται, για αυτό το λόγο μας τρέχουν πανικόβλητοι μέσα από το γραφείο. Χωρίς να έχω κάνει στρατό αλλά ακούγοντας πολλές φορές από φίλους το τι γίνονταν όταν περνούσαν επιθεώρηση, βρισκόω εκπληκτικές ομοιότητες μεταξύ αυτών των δυο καταστάσεων. Η λογική του προβλέπεται - δεν προβλέπεται ήταν κυρίαρχη. Ο καθένας έτρεχε όποιον μπορούσε.

Αυτοί που αξιολογούνταν σε αυτή τη φάση ήταν το σχολείο και όχι οι διδάσκοντες, εμμέσως πλην σαφώς όμως αυτή η αξιολόγηση είχε άμεσο αντίκτυπο στους μαθητές του σχολείου. Δυο αρνητικές αξιολογήσεις και απολύονται, τρίτη αρνητική αξιολόγηση και το σχολείο κλείνει. Κανένας δεν θέλει να έχει στο CV του αρνητικές αξιολογήσεις, ιδιαίτερα όταν θέλει να πάει σε μεγαλύτερα και καλύτερα σχολεία με μεγαλύτερες χρηματοδοτήσεις και φυσικά με μεγαλύτερους μισθούς. Για αυτό «τρέξτε, οι τραπεζικοί μου λογαριασμοί και το prestige βασίζονται πάνω σας».

Αύγουστος

Τα πράγματα πάνε από το κακό στο χειρότερο όσον αφορά το κλίμα στο σχολείο. Το στρεσάρισμα στη δουλειά άρχισε να έχει α-

ντίκτυπο και στην προσωπική μου ζωή, έγινα ευεξάπτη, ευσυγκίνητη και άρχισα να απομονώνομαι. Κάθε βράδυ έχανα τον ύπνο μου σκεφτόμενη ότι έχω να πάω στη δουλειά την άλλη μέρα. Μέρα με τη μέρα μια συνάδελφος άρχισε να με πλησιάζει. Αρχίζω να της ανοίγομαι και της λέω πόσο έχω κουραστεί αλλά πολύ περισσότερο ότι έχω αρχίσει να αλλάζω ως προσωπικότητα και να έχω χαμηλή αυτοεκτίμηση και να νομίζω ότι φταίω εγώ για πράγματα που βαθιά μέσα μου ξέρω ότι δεν φταίω.

Η Claire μου εξομολογείται ότι για 6 μήνες ερχόταν και έφευγε κλαίγοντας από το σχολείο. Στα 2 χρόνια που είναι εδώ τουλάχιστον 8 άτομα έχουν φύγει με σημείωμα γιατρού λόγω εργασιακού stress. Και γύρω στους 5-6 έχουν αλλάξει δουλειά για τον ίδιο λόγο.

Αύγουστος

Την τελευταία εβδομάδα εμφανίστηκαν ως δια μαγείας επιτοίχιοι πίνακες στην τάξη μου με εργασίες που έκαναν τα παιδιά με αφορμή μια γιορτή των ινδουιστών και των μουσουλμάνων. Το σχολείο μας δεν πρέπει να είναι μόνο διαπολιτισμικό αλλά και να φαίνεται.

Εποπτικά υλικά και εργασίες ανεβαίνουν και κατεβαίνουν σε μια νύχτα χωρίς να ρωτηθεί κανείς. Μια μέρα έρχεται η deputy manager ή αλλιώς τσιράκι του γραφείου σχεδόν φωνάζοντας και μου λέει να κατεβάσω τις εργασίες των παιδιών (τυπώματα με κομμένα μήλα για να μάθουν το κόκκινο και το πράσινο χρώμα), όταν ρωτώ γιατί, μου λέει ότι δεν τους έδωσα επαρκείς επιλογές χρωμάτων και ότι κατά δεύτερο λόγο τους έδωσα να χρησιμοποιήσουν υλικά που ήταν φαγώσιμα, πράγμα που είναι ανήθικο όταν παιδιά πεθαίνουν από την πείνα. Συγκρατώ τα νεύρα μου και της εξηγώ ότι ο σκοπός της εργασίας ήταν να μάθουν τα δύο χρώματα και τα υλικά που έδωσα δεν σπαταλήθηκαν αλόγιστα αλλά χρησιμοποιήθηκαν για παιδαγωγικό σκοπό. Μη γνωρίζοντας τι να μου απαντήσει, λέει ότι ο αξιολογητής/τρια μπορεί να μην έχει την ίδια άποψη. Της είπα αν έχει οποιαδήποτε αντίρρηση να με καλέσει να της

εξηγήσω τους σκοπούς και τους στόχους της συγκεκριμένης δραστηριότητας. Την επόμενη μέρα οι εργασίες των παιδιών με τα τυπώματα είχαν εξαφανιστεί....

12 Αυγούστου

Πέρασε και αυτή η αποφράδα μέρα, η αξιολογήτρια ήρθε, τα πιο «έξυπνα» παιδιά μας ανέλαβαν το ρόλο του ξεναγού στο σχολείο μας, η επίσημη έκθεση θα βγει τον επόμενο μήνα, η διευθύντρια βέβαια στο τέλος της ημέρας μας ενημέρωσε άτυπα ότι τα πήγαμε πάρα πολύ καλά και μας είπε ότι βάζουμε το πήχη πιο ψηλά, μάλλον το στρες θα εννοούσε. Το άσχημο κλίμα παραμένει ως είχε.

22 Αυγούστου

Αποφασίζω ότι μάλλον πρέπει να ξεκουραστώ και έτσι ζητάω πέντε μέρες άδεια, κάνοντας παζάρια παίρνω τρεις, υπενθυμιζόντάς μου ότι κάθε φορά που όταν κάποιος συνάδελφος παίρνει άδεια κάποιος άλλος κάνει υπερωρίες.

Σεπτέμβριος

Επιστρέφοντας, αποφασίζω να τους μιλήσω εγώ αφού κανένας άλλος δεν ενδιαφέρεται να ρωτήσει για την πορεία της μέχρι τώρα συνεργασίας μας.

Τους λέω ότι η δουλειά με στρεσάρει πολύ, ότι είμαι σε υπερένταση όλη τη μέρα, δεν μπορώ να κοιμηθώ και ότι γενικά το κλίμα στην δουλειά μου δημιουργεί χαμηλό αίσθημα αυτοεκτίμησης. Η κυρία διευθύντρια δίνει λύση στο πρόβλημά μου, μου προτείνει να πάω στα boots — φαρμακεία — και να ζητήσω κάποια χάπια φυτικής προελεύσεως, «αυτά θα σε βοηθήσουν, τα παίρνω και εγώ...» μου είπε. Τη ρωτώ τι είναι αυτά τα χάπια. «Αα δεν είναι τίποτα φυτικά αντικαταθλιπτικά και ηρεμιστικά χάπια, που δεν χρειάζονται συνταγή ιατρού...»

ΕΠΟΜΕΝΗ ΗΜΕΡΑ

Δηλώνω εγγράφως την παραίτησή μου, το μόνο που σκέφτομαι είναι πώς θα περάσει αυτός ο μήνας μέχρι να μπορέσω να φύγω...